

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2013 r.

sprawy **K. K.**

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 178a § 1 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 3 sierpnia 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 22 lutego 2012 r.

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego K. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

K. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 22 lutego 2012 r. został uznany za winnego popełnienia dwóch czynów: z art. 178a § 4 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono mu karę 1 miesiąca pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności. Po rozpoznaniu wniesionej przez obrońcę oskarżonego apelacji, Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z

dnia 3 sierpnia 2012 r. zmienił zaskarżony wyrok przyjmując, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., w pozostałej części utrzymał go w mocy.

Obrońca skazanego, w kasacji od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego zarzucił:

- „rażące naruszenie prawa procesowego polegające na braku ustaleń co do poziomu alkoholu w organizmie oskarżonego w chwili poruszania pojazdem na trasie W.-K.-K., tj. art. 193 § 1 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez niezasięgnięcie w przedmiotowej sprawie opinii biegłego, co wymagało niewątpliwie wiadomości specjalnych posiadanych wyłącznie przez biegłych; a także art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez uznanie, że społeczna szkodliwość czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku jest wyższa niż znikoma, a tym samym:
- naruszenie prawa materialnego w postaci art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez uznanie, że w niniejszym przypadku nie zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania, a tym samym do uniewinnienia oskarżonego”.

Podnosząc te zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie przedmiotowego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w O. wniósł o oddalenie kasacji obrońcy jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego K. K. jest oczywiście bezzasadna. Z uwagi jednak na złożony przez obrońcę wniosek, Sąd Najwyższy sporządził uzasadnienie postanowienia zgodnie z treścią art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie zauważyć należy, że obrońca błędnie sformułował wnioski kasacji, gdyż skoro wniósł o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K., to winien był wnosić również o uchylenie orzeczenia tego Sądu, a nie tylko Sądu odwoławczego.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że zarzuty podniesione w kasacji są jedynie powieleniem zarzutów apelacyjnych obrońcy i zmierzają do poddania ponownej ocenie orzeczenia Sądu I instancji i zasadności przyjętych ustaleń faktycznych. Sąd odwoławczy, jak wynika z treści uzasadnienia, rozpoznał natomiast wszystkie zarzuty apelacji oraz wskazał czym kierował się wydając swoje

orzeczenie, postąpił więc zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. obrońca jednak nie podnosi w kasacji zarzutu naruszenia tych przepisów, a z treści uzasadnienia tego środka odwoławczego trudno jest również wyinterpretować zarzut ich obrazy, nawet posługując się dyrektywą z art. 118 § 1 k.p.k.

Odnosząc się do zarzutu pierwszego, zauważyć należy, że Sąd odwoławczy podzielił ustalenia Sądu Rejonowego co do stanu nietrzeźwości oskarżonego i czasu spożywania przez niego alkoholu. Badanie trzeźwości oskarżonego przeprowadzone o godz. 7.40 przy pomocy analizatora wydechu wykazało 0,97 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu, a badanie krwi o godz. 9.55 wykazało 2,4 promila alkoholu w surowicy krwi. Badania te dowiodły stan nietrzeźwości skazanego w rozumieniu art. 115 § 16 pkt 1 i 2 k.k., a więc nie istniała w niniejszej sprawie postulowana przez skarżącego potrzeba zasięgnięcia opinii biegłego, który mając wiadomości specjalne miałby wskazać, stan trzeźwości skazanego w chwili poruszania się przez niego na trasie W.-K.-. Kwestionowanie ustaleń Sądu Rejonowego w tym zakresie i twierdzenie, że z uwagi na okoliczności sprawy i cechy osobnicze samego skazanego, alkohol w chwili badania był na etapie wchłaniania i dlatego zasadnym byłoby przyjęcie, że skazany zaczął spożywać alkohol dopiero po zdarzeniu jest całkowicie niezasadne. Pomija bowiem pozostałe dowody zebrane w sprawie, w tym wyjaśnienia współoskarżonej L. M. i zeznania świadka P. W. Ponowne odwoływanie się przez obrońcę do orzeczeń Sądu Najwyższego nie mogło również okazać się skuteczne, gdyż orzeczenia te odnoszą się do całkowicie odmiennych sytuacji niż zaistniała w niniejszej sprawie.

Oczywiście bezzasadny jest także drugi zarzut podniesiony w kasacji, a to obrazy prawa materialnego oraz powiązany z nim zarzut naruszenia art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k., który jest powieleniem zarzutu zawartego w apelacji obrońcy. Sąd odwoławczy odniósł się do niego wywodząc, że art. 62a przewiduje jedynie uprawnienie, a nie nakaz określonego działania. W tym miejscu konieczne jest jedynie wskazanie niekonsekwencji skarżącego, który z jednej strony podnosi fakt niezazywania przez K. K. narkotyków, a z drugiej strony wywodzi, że czyn jego powinien być kwalifikowany z art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Pomija bowiem obrońca, że w myśl tego przepisu możliwe jest umorzenie postępowania jedynie wobec sprawcy, który posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe w ilości nieznacznej, przeznaczone na własny użytek.

Całkowicie niezrozumiałe są również rozważania obrońcy na str. 5 kasacji, iż wobec treści art. 62a tej ustawy Sądy powinny wydać wyrok uniewinniający, skoro w przepisie jest mowa o umorzeniu postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego K. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.